

**Szolnoki Törvényszék
mint másodfokú bíróság**

Az ügy száma: 11.Pf.20.588/2021/7.

Az I. rendű felperes: ( )

A II. rendű felperes: ( )

Az I. és II. rendű felperes meghatalmazott jogi képviselője: dr. Lajos Sándor ügyvéd (1093 Budapest, Boráros tér 3. III/9.)

Az alperes: OTP Faktoring Zrt. (1066 Budapest, Mozsár utca 8.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője: Ügyvédi Iroda ( )
eljáró ügyvéd:)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve: Jászberényi Járásbíróság

Az elsőfokú határozat száma: 2.P.20.167/2021/9.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

A fellebbezés sorszáma: 10.

Í T É L E T

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A törvényszék kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A tényállás

- [1] A felperesek és az AXA Kereskedelmi Bank Zrt. között számon devizahitel kiváltási célú kölcsönszerződés, hitelkeretszerződés és önálló zálogjogot alapító szerződés jött létre, mely szerződéseket Dománné dr. Gulyás Zsuzsanna közjegyző K.33017-0/ /2008/O. ügyszámon foglalta közjegyzői okiratba. A kölcsön fedezetét képezi a belterület helyrajzi számú, természetben az szám alatti lakóház, udvar és gazdasági épület megjelölésű ingatlan.
- [2] Az AXA Bank Europe SA Magyarországi Fióktelepe dr. Gosztanyi Júlia közjegyző mellett működő dr. Kaári Sándor közjegyzőhelyettes által kiállított 11060/Ü/ 2013. számú közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával a kölcsönszerződést és a hitelkeretszerződést 2013. július 16.-i hatállyal felmondta. Az AXA Bank Zrt. a perrel érintett követelését 2016.

július 29.-i keltezésű engedményezési nyilatkozattal és átruházási megállapodással az OTP Bank Nyrt.-re ruházta át. Az OTP Bank Nyrt., mint engedményező a követelést az alperes részére engedményezte.

- [3] Az alperes végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be dr. Szakács Tamás közjegyzőhöz 2019. május 8-án, aki 2019. június 12-én kibocsátotta a 33017/Ü/ 2018. számú pénzkövetelés végrehajtására szolgáló végrehajtási záradékot, amely alapján Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó előtt 301.V. 2019. számon végrehajtási eljárás indult az I. rendű felperes ellen. Az alperes végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be szintén dr. Szakács Tamás közjegyzőhöz 2019. május 8-án, aki 2019. június 12-én kibocsátotta a 33017/Ü/ 2018. számú pénzkövetelés végrehajtására szolgáló végrehajtási záradékot, amely alapján Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó előtt 301.V. 2019. számon végrehajtási eljárás indult a II. rendű felperes ellen.
- [4] Mind az I. rendű, mind a II. rendű felperes vonatkozásában a foglalási jegyzőkönyv 2019. augusztus 15. napjára datálható, ez a legkorábbi időpont, amikor a felperesek tudomást szerezhettek a végrehajtási cselekmény foganatosításáról. A felperesek 2020. január 31.-i keltezésű beadványukkal a Jászberényi Járásbíróságnál elévülésre hivatkozással kérték a végrehajtási eljárás megszüntetését a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 41. §-a és 57. §-a alapján. Az eljáró végrehajtó felhívására az alperes nem ismerte el, hogy a felperesekkel szemben a követelése elévült, ezért a Jászberényi Járásbíróság a 2020. március 26.-i keltezésű 1102-13.Vh. 2020/4. számú végzésével az I. rendű felperes, míg 1102-13.Vh. 2020/4. számú végzésével a II. rendű felperes végrehajtás megszüntetése iránti kérelmét elutasította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [5] A felperesek keresetükben dr. Szakács Tamás közjegyző által 33017/Ü/ 2018. számú végrehajtási záradékkal elrendelt, Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó által 301.V. 2019. számon foganatosított, valamint dr. Szakács Tamás közjegyző által 33017/Ü/ 2018. számú végrehajtási záradékkal elrendelt, Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó által 301.V. 2019. számon foganatosított végrehajtási eljárások megszüntetését kérték. Álláspontjuk szerint a végrehajtási jog elévült, mivel 2013. július 17. – 2018. július 17. között semmilyen végrehajtási cselekmény foganatosítására nem került sor, még a végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem sem került benyújtásra. Hivatkoztak arra, hogy 2013. július 16.-i hatállyal az alperes jogelődje a szerződést felmondta, amely felmondás megteremtette az azonnali végrehajthatóság lehetőségét. Előadták, hogy a követelés lejáratának időpontját, így a teljesítési határidő kezdetét a 2013. július hó 22. napján keltezett dr. Gosztonyi Júlia közjegyző mellett működő dr. Kaári Sándor közjegyzőhelyettes által kiállított közjegyzői okiratba foglalt felmondásról szóló nyilatkozat tanúsította, amelyben a nyilatkozat hatályosulási időpontjaként 2013. július 16. napja van megjelölve. Álláspontjuk szerint 2013. július 17. napját kell a végrehajthatóság kezdőnapjának tekinteni, így a végrehajtás elévülése is ettől a naptól számítandó. Azzal érveltek, hogy 2018. július 17. napjáig semmilyen végrehajtási cselekmény nem szakította meg az elévülést, amelyből az következik, hogy az alperes követelése és egyúttal a végrehajtási jog elévült.
- [6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felmondott kölcsönszerződés nem minősül végrehajtható határozatnak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: rPtk.) 327. §-a szerint. Hangsúlyozta, hogy az rPtk. 327. § (1) bekezdése taxatív módon határozza meg az elévülés megszakítására alkalmas okokat, és egyetlen olyan okot határoz meg, amely az eljárás lefolytatását, illetve a jogerős határozat meghozatalát igényli, ez pedig a követelés bírósági úton való érvényesítése. Az rPtk. 327. § (2) bekezdése

kizárólag a követelés bírósági úton való érvényesítése tekintetében értelmezhető. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés felmondása nem az elévülést megszakító eljárás és a felmondott kölcsönszerződés nem eljárásban hozott végrehajtható határozat. Kifejtette, hogy a közjegyző eljárása semmilyen körülmények között nem értelmezhető elévülést megszakító eljárásként, hiszen az eljárás lefolytatása alatt az elévülés – lejárt követelés hiányában – fogalmilag kizárt. A közjegyző eljárásának eredménye a felmondás adóssal való közléséről kiállított tanúsítvány, mely semmilyen esetben nem minősül végrehajtható határozatnak. Érvelése szerint sem a kölcsönszerződés felmondásakor, sem azt követően nem került sor az elévülést megszakító eljárás lefolytatására, ilyen eljárásban végrehajtható határozat nem született, így az rPtk. 327. § (3) bekezdése a perbeli esetben nem alkalmazható. Megjegyezte, hogy több alkalommal is egyezségi ajánlatot kívánt kötni a felperesekkel, amelyet a felperesek nem fogadtak el, ezért a végrehajtás megindítása elhúzódott. Utalt arra, hogy a 2016. november 1.-jei keltezésű engedményezési értesítőt megküldte a felperesek részére, amely a Ptk. 329. § (2) bekezdése alapján az elévülést megszakította. Szerinte téves a felperesek azon jogértelmezése, amely alapján a felmondás által megszünt kölcsönszerződést végrehajtható határozatnak tekintik.

- [7] Az elsőfokú bíróság megkeresésére Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó közölte, hogy a 301.V. /2019. számú ügyben Ft, míg a 301.V. /2019. számú ügyben Ft végrehajtási költség keletkezett.
- [8] Az elsőfokú bíróság a végrehajtási eljárásokat a per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

Az elsőfokú ítélet

- [9] Az elsőfokú bíróság dr. Szakács Tamás közjegyző által 33017/Ü/ /2018. számú végrehajtási záradékkal elrendelt, Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó által 301.V. /2019. számon foganatosított, valamint dr. Szakács Tamás közjegyző által 33017/Ü/ /2018. számú végrehajtási záradékkal elrendelt, Német Szilvia önálló bírósági végrehajtó által 301.V. /2019. számon foganatosított végrehajtási eljárásokat megszüntette. Az alperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek Ft perköltséget. Az alperest kötelezte, hogy fizessen meg a végrehajtó részére 15 napon belül a 301.V. /2019. számú ügyben Ft, a 301.V. /2019. számú ügyben Ft végrehajtási költséget. Az alperest kötelezte, hogy fizessen meg az államnak Ft feljegyzett eljárási illetéket.
- [10] A felek jogvitáját a 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján az rPtk. alapján bírálta el, a bírósági eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) szerint folytatta le. Döntését az rPtk. 324. § (1) bekezdésére, 326. § (1) bekezdésére, 327. § (3) bekezdésére és a Vht. 23/C. § (1) bekezdésére alapozta. Megállapította, hogy az alperes végrehajtás alá vont követelése a közokiratba foglalt felmondó nyilatkozat alapján 2013. július 16. napi hatályát követő napon vált esedékessé és egyben végrehajthatóvá. Megállapította, hogy az alperes az első végrehajtási cselekményt, a végrehajtás elrendelése iránti kérelmét, azaz a záradék kibocsátása iránti kérelmét 2019. május 8-án nyújtotta be, azonban ekkora a végrehajtási jog már elévült. Hangsúlyozta, hogy a végrehajtási jog elévülése akkor kezdődött, amikor a követelés végrehajtási úton való érvényesítésre juttatásának valamennyi feltétele bekövetkezett, a végrehajtási jog elévülése a követelés teljesítési határidejének leteltét követő napon megkezdődött, és mivel a végrehajtási jog elévülését nem szakították meg végrehajtási cselekmények, öt elteltével a végrehajtási jog elévülése bekövetkezett. Hangsúlyozta, hogy az elévülést végrehajtási cselekmények szakíthatták volna meg, az ügy elbírálása szempontjából nincs jelentősége az alperes 2016. november 1.-jei keltezésű felszólításának, illetve annak, hogy a felszólítás akár hatályos volt-e, hiszen a felszólítás nem a végrehajtási jog megszakítását előidéző végrehajtási cselekmény.

11.Pf.20.588/2021/7. szám

Döntésénél figyelembe vette a Kúria hasonló tárgyban kifejtett álláspontját. (Pfv.I.20.184/2013/9. számú határozat, Pfv.I.20.360/2013. számú határozat)

- [11] A felpereseknek járó perköltségnél figyelembe vette a Ft pertárgyértéket, és az alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ára utalással kötelezte Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a végrehajtási költség megfizetésére, és a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [12] Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását, a felperesek perköltségben történő marasztalását kérte. Arra az esetre kérte a felperesek részére megítélt perköltség mérséklését, amennyiben a törvényszék az ítéletet érdemben nem változtatja meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát anyagi jogszabálysértésre hivatkozással kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az rPtk. 327. § (1)-(3) bekezdését az elévülés megszakadásának megállapításánál, illetve ezeket tévesen alkalmazta. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felmondás által megszűnt kölcsönszerződést végrehajtható határozatnak tekintette. Hangsúlyozta, hogy az ítélet jogértelmezése értelmetlenül korlátozná a felek magánautonómiáját és arra kényszerítené a hitelezőket, hogy a felmondott kölcsönszerződést – az adós teljesítési készségére tekintet nélkül – záradékoltassák, és végrehajtási eljárásban érvényesítsék. Állította, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelés elévülési ideje 2018. július 17-én telt volna el, az elévülést azonban megszakította az OTP Bank Nyrt. felperesnek megküldött nyilatkozata, melyben a kölcsönszerződés átruházásról értesítette a felperest. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Kúria Pfv.I.20.184/2013/9. számú határozatának téves jogértelmezésén alapszik. Kifejtette, hogy az rPtk. 327. § (2) – (3) bekezdése egyformán az elévülést megszakító eljárás fogalmát használja, mely az rPtk. 327. § (1) bekezdés értelmében nem jelenthet mást, mint a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárást. Hivatkozott az rPtk. 327. § (3) bekezdéséhez fűzött jogi kommentárra, amely szerint bírósági eljárás során hozott végrehajtható határozatot kíván meg az rPtk. 327. § (3) bekezdése. Erre utal az a kitétel, „Ha a perindítás szakította meg az elévülést, és a perben a bíróság jogerősen döntött, a jogerős határozat meghozatalától számított elévülési időt nem szakítja meg az írásbeli felszólítás, vagy a követelésnek megállapodással történő módosítása, hanem csak a végrehajtási eljárás kezdeményezése, vagy a már megindult végrehajtási eljárás folytatására tett intézkedés.” Azzal érvelt, hogy az rPtk. 327. §-ához fűzött kommentárok az elévülést megszakító eljárást a követelés érvényesítésére irányuló bírósági eljárással, a jogerős határozatot pedig az e bírósági eljárásban meghozott jogerős és végrehajtható határozattal azonosítják. Ebből kifolyólag a kölcsönszerződés felmondása nem az elévülést megszakító eljárás és a felmondott kölcsönszerződés nem eljárásban hozott, végrehajtható határozat. A kölcsönszerződés felmondása a hitelező egyoldalú aktusa, mellyel a kölcsönszerződést megszünteti, és az adós kölcsönszerződésből eredő tartozását lejárttá teszi. Álláspontja szerint a közjegyző eljárásának eredménye a felmondás adóssal való közléséről kiállított tanúsítvány, mely semmilyen esetben nem minősíthető végrehajtható határozatnak a közjegyzőkről szóló 1991. évi CXLI. törvény (továbbiakban: Kjt.v.) 136. § (1) bekezdés e) pontja szerint. Előadta, hogy sem a kölcsönszerződés felmondásakor, sem azt követően nem került sor az elévülést megszakító eljárás lefolytatására, ilyen eljárásban végrehajtható határozat nem született, ezért az rPtk. 327. § (3) bekezdés a perbeli esetben nem alkalmazható, a felperesek teljesítésre való felszólítása pedig az rPtk. 327. § (1) bekezdése alapján az elévülést meg is szakította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogértelmezése a felek lehetséges együttműködésének kereteit feleslegesen és értelmetlenül behatárolná, és kizárná annak lehetőségét, hogy a

tartozás megtérülésére irányuló együttműködés a végrehajtási jog állítólagos elévülésének időtartamát meghaladja. E jogértelmezés értelmetlenül korlátozná a felek magánautonómiáját, és arra kényszeríteni a hitelezőket, hogy a felmondott kölcsönszerződést – az adós teljesítési készségére tekintet nélkül – záradékoltassák, és végrehajtási eljárásban érvényesítsék, ezzel mindkét félre jelentős és indokolatlan terhet róva. Utalt arra, hogy az engedményezési értesítő joghatása a felek által nem volt vitatott a perben, felperesek nem vitatták, hogy jogelődjük 2016. november 1-jén engedményezési értesítőt küldött a részükre. A végrehajtási eljárás megszüntetésének nincs helye, mivel a végrehajtási záradék kiállítása iránt 2019. május 10-én – az elévülés megszakadása folytán újrakezdődött elévülési idő eltelte előtt – terjesztette elő kérelmét.

[13] Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felpereseknek járó ügyvédi munkadíjat rendkívül eltúlzottan és nem a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állóként ítélte meg. Hivatkozott arra, hogy a perben mindössze egy tárgyalást tartott az elsőfokú bíróság és a perbeli jogvita ténybeli és jogi megítélése relatíve egyszerű volt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően alkalmazta a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdését.

[14] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérték. Részletesen kifejtették, hogy véleményük szerint helytelen az alperesnek az az álláspontja, hogy a végrehajtható határozat kizárólag a bírósági ítéletet jelenti, ugyanis, ha ez így lenne, akkor a közjegyző által készített közokiratokon alapuló közvetlen végrehajtás intézménye kiüresedne. Előadták, hogy sem az alperes, sem az alperesi jogelőd nem volt elzárva attól, hogy záradékolás helyett peres eljárást indítson, ezzel a lehetőséggel azonban nem éltek, mivel tisztában voltak az azonnali végrehajthatóság lehetőségével, amelyet a kölcsönszerződést magában foglaló közokirat és az ugyancsak közokiratba foglalt felmondás teremtett meg. Utaltak arra is, hogy az alperes által hivatkozott Vht. kommentárbeli mondatok sem az alperes álláspontját erősítik, mivel a kommentár a perindításra, mint egy alternatívára utal, nem pedig egyetlen útra, amely folytán végrehajtható határozat keletkezhet. Kifejtették, hogy az alperes jogértelmezése hibás, mivel a közokiratba foglalt kölcsönszerződés a teljesítési határidő leteltét követően (a teljesítési határidő leteltét közokiratba foglalt felmondása tartalmazza) végrehajtható határozatnak minősül, ugyanis az a Vht. 23/C. § (1) bekezdése értelmében a jogosult kérelmére záradékolható, azaz más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthető. Ezen időponttól (teljesítési határidő letelte) pedig az rPtk. 327. § (3) bekezdése az irányadó, azaz ezt követően csak végrehajtási cselekmények szakítják meg az elévülést. Hivatkoztak az elsőfokú bíróság által is idézett kúriai döntésre (BH 2014.5.151., Pfv.I.20.184/2013/9.) Álláspontjuk alátámasztásaként hivatkoztak több eseti döntésre, amely jogértelmezésüket támasztja alá. Fellebbezési ellenkérelmükhöz további, a perbeli vitához hasonló ügyben hozott bírósági ítéleteket nyújtottak be, amelyek a perben előadott jogértelmezésükkel egyező. Hangsúlyozták, hogy az általuk idézett kúriai döntésekben egyértelműen megjelenik az egységes bírósági gyakorlat abban a tekintetben, hogy a záradékolható okiratba (végrehajtható határozat és ezzel egy tekintet alá eső végrehajtható okirat) foglalt kötelezettség esetén az elévülésre az rPtk. 327. § (3) bekezdése irányadó a közokiratba foglalt teljesítési határidő leteltét követő naptól. Jelen esetben a felmondásról szóló közokirat szerint a követelés 2013. július 17. napjától fogva lejárt, esedékes, közvetlenül végrehajtható, így ettől az időponttól kezdve az elévülést csak végrehajtási cselekmények szakíthatták volna meg. Ilyen végrehajtási cselekményre – az alperes által nem vitatottan – 2018. július 17. napjáig nem került sor, így a követelés az ötéves elévülési idő eltelte következtében elévült. Az alperes által hivatkozott 2016. november 1. napján kelt engedményezési értesítő – amely nem végrehajtási cselekmény – az elévülés körében nem bír relevanciával, tekintettel az rPtk. 327. § (3) bekezdésére és annak egységes jogértelmezésére. Utaltak arra, hogy az ötéves elévülési

idő kellően hosszú ahhoz, hogy az alatt a hitelező és az adós egyeztessenek egy esetleges megállapodásról, fizetési könnyítésről, halasztásról, így álláspontjuk szerint épp, hogy az lenne méltánytalan, ha az adósnak az ötéves elévülési idő sem biztosítana egy olyan objektív korlátot, amelyet követően vele szemben a követelés már nem érvényesíthető. A szerződés pontosan azért került közokiratba foglalásra, hogy az alperesi jogelőd és az alperes minél gyorsabban és egyszerűbben tudja érvényesíteni a szerződésben foglalt jogát, az adósnak a közokiratba foglalás nem állt érdekében, abból ránézve előny nem származott. Az alperesi jogelőd nem az adós érdekeit próbálta ezzel megóvni, hanem a saját gazdasági érdekeit, azonban az alperes, illetve jogelődje a törvényes elévülési időn belül nem nyújtotta be a záradék kiállítására iránti kérelmet annak ellenére sem, hogy a közokiratba foglalásra pont emiatt került sor. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján kérték, mivel a tényállást megfelelően állapította meg, mindkét fél előadásait figyelembe vette, helyes jogi következtetéseket vont le, az ítélet megalapozott, lényeges eljárásjogi szabálysértés nem történt. Kifogásolták, hogy az alperes helytelenül jelölte meg a jogszabályi rendelkezést, amely alapján ügyvédi munkadíj megállapítását kérték. Nem vitatták, hogy a pertárgyérték magasnak tekinthető, ezért az ilyen ügyben való eljárás az átlagnál nagyobb felelősséget kíván meg a jogi képviselőtől, amely felelősség kompenzációjaként értékelhető az – egyébként a jogszabályoknak megfelelően megállapított – ügyvédi munkadíj. Álláspontjuk szerint nem tekinthető eltúlzottnak az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj, szakmai és eljárási kötelezettségének jogi képviselőjük maradéktalanul és eredményesen eleget tett. Megjegyezték, hogy az alperes az általa becsatolt költségjegyzékben is ugyanilyen összegű ügyvédi munkadíjra tartott igényt, így kifogása ez okból sem elfogadható.

A törvényszék döntése és döntésének jogi indokai

- [15] A fellebbezés nem alapos.
- [16] A törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletet hozott, azt megfelelő jogi indokokra alapította, ezért azokra a törvényszék csak utal. Az elsőfokú bíróság döntése nem sértette meg az alperes által hivatkozott anyagi jogszabályt.
- [17] A törvényszék hangsúlyozza, hogy a felperesek által hivatkozott ,a végrehajtási jog elévülése kapcsán kifejtett álláspontjukkal teljeskörűen egyetértett.
- [18] Az elsőfokú bíróság által ismertetett, a követelések érvényesíthetőségére, elévülésére vonatkozó rendelkezések nem eljárási szabályok, hanem a követelések érvényesítésének anyagi jogi korlátozásai, azaz az elévülés anyagi jogi jogintézmény, akár kötelmi követelésről vagy a végrehajtási jog elévüléséről legyen szó. Az elévülés olyan anyagi jogi jogintézmény, amelyre azonban egyes eljárási cselekmények kihathatnak, ennek következtében az elévülést megszakíthatják, vagy nyugvását idézhetik elő.
- [19] A jelen ügyben az alperes végrehajtás alá vont követelése a közokiratba foglalt felmondó nyilatkozat alapján 2013. július 16-át követő napon vált esedékessé és egyben végrehajthatóvá.
- [20] A Vht. 57. § (1) bekezdése szerint, a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el, ezért az elévülés megszakadásának és nyugvásának a polgári jogban megállapított szabályait a végrehajtási jog elévülésére is alkalmazni kell. Az adott ügyben irányadó rPtk. 327. § (3) bekezdése alapján, az anyagi jogi igény elévülését, valamint a Vht. 57. § (4) bekezdése szerint, a végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja. A végrehajtási cselekmény fogalmát a Vht. nem határozza meg, ezáltal a bíróságokra hárul annak vizsgálata és eldöntése, hogy az adott körülmények között a végrehajtási eljárás eseménye, végrehajtási cselekménye, a végrehajtási eljárásban kivált-e, ha igen, milyen joghatást. A bírói gyakorlat a végrehajtás előbbre vitelét célzó, annak sikerességére kiható

lényeges cselekményt tekinti végrehajtási cselekménynek. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen vizsgálta, hogy 2013. július 16-át követően történt-e olyan végrehajtási cselekmény, amely a végrehajtási jog elévülését megszakította volna. Helyesen állapította meg azt, hogy az alperes 2016. november 1-jei keltezésű felszólítása nem tekinthető a végrehajtási jog megszakítását előidéző végrehajtási cselekménynek.

- [21] A bírói gyakorlat következetes annak a kérdésnek a megítélésében – amelyet a felperes által hivatkozott Kúria Pfv.20.910/2020/8. számú precedensképes határozata is tükröz- hogy a végrehajtási záradékkal ellátott okiratok alapján közvetlenül végrehajthatók a követelések. Ilyen követeléseknél az elévülés kezdeteként csupán egyetlen időpont jöhet számításba, mégpedig az okiratban meghatározott határidő eltelte. Ettől az időponttól kezdve az ilyen követelések más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül, végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthetők, ezért elévülésének megszakítására az rPtk. 327. §-ának (3) bekezdése az irányadó.
- [22] A Kúria fenti határozatában foglalt álláspontja szerint, a közvetlen végrehajtás alapjául szolgáló közjegyzői okirat nem végrehajtandó határozat, hanem a közjegyzői okiratban végrehajtandó követelés szerepel. A végrehajtandó követelést tartalmazó közjegyzői okirat végrehajtási záradékolását követően végrehajtható okirat lesz.
- [23] A törvényszék döntésével nem kíván eltérni a kialakult bírói gyakorlattól és a Kúria precedens határozataitól.
- [24] A jelen ügyben a végrehajtási jog elévülése azt a joghatást eredményezte, hogy az elévült jogot állami kényszer igénybevételével nem lehet érvényesíteni, a felperesekkel szembeni végrehajtást meg kellett szüntetni.
- [25] A fent kifejtettekből következően az elsőfokú ítélet helyes, ezért azt a törvényszék a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, utalva a Pp. 384. § (4) bekezdésére helybenhagyta.
- [26] Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a felperesek jogi képviselője a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján kérte pernyertessége esetére az ügyvédi munkadíja megállapítását. A felperesek a keresetlevelükben a perköltség részét képező ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kérték megállapítani azzal, hogy a jogi képviselőjük Áfa-körbe tartozik. A pertárgyérték -Ft. A felperesek költségjegyzék nyomtatványon terjesztették elő perköltség igényüket, ahol az ügyvédi munkadíjat , -Ft-ban határozták meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján. Az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj arányban áll mind a pertárgy értékével, mind a felperesek jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel, amelyet az elsőfokú bíróság helyesen értékelt, a törvényszék annak további mérséklésére nem látott indokot.
- [27] A törvényszék a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint, az alperest kötelezte a pernyertes felperesek másodfokú perköltségének megtérítésére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (5) bekezdés és a 4/A. § alapján.

Szolnok, 2021. november 15.

Dr. Válik Edina s.k.
a tanács elnöke

Dr. Stass Anikó s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Piroska s.k.
a tanács tagja